Josef Hillström

(1 års minne)

Carl Ahlteen

1916

Ett år har nu gått till ända sedan den tiden då vi ännu hade vår präktige kamrat i livet.

Vi alla, som i fjor i slutet av oktober och b örjan av november månad tillhörde organisationen, minns allt för väl med vilken spänning vi emotsågo den dagen då Hillström skulle återfå friheten.

Få av oss kunde trots allt tro att den **kristna statsliga** mordlusten skulle ta ett sådant uttryck som detta: mörda en människa, endast därför att hans hjärta klappade för proletariatets frigörelse. Han, denne präktige kamrat anklagades för mord av en f. d. polisman, handlare, där tyckte man sig finna bevis nog. Hur hade det varit om det endast hade varit en handlande, ej en f. d. polisman? Å på det sätt den kristna staten gick tillväga mot Josef Hillström kunde de utan vidare anklaga en som fanns i New York eller någon annan avlägsen stad, för brottet i Salt Lake, Utah. Man behövde ej det ringaste bevis i fallet Josef Hillström därför skulle det givetvis ej behövas i det andra fallet heller.

En sak var det som var nog: Josef Hillström diktade arbetarsånger av sådan art att gamla och unga rycktes med för dess känslighet och sanningsrika manande innehåll.

Hade Hillström diktat kristna sånger, hade han levat den dag som i dag är, och varit omgjordad med lyx och överflöd. Hade Bruno ljugit lika fräckt som de kristna prästerna i Rom hade han ej blivit bränd på bål.

..Å du förbannade kristna rättvisa, du mördar ädla män och sanningssökare. Hitintills har du undgått straffet, men det väntar dig! Lederna tätna!

Den kristna fräcka råheten har förmått att hålla sig vid liv en rätt lång tid, men den tidens längd som återstår är nog snart räknad. Över hela jorden höres hoten av starka män, och lederna tätna. Det bådar domsdagar för förtrycket.

Strax efter Hillströms häktning erhöll jag brev från honom vart han omtalade hur det kom sig att han var i fängelset. Han själv ansåg det hela som en komedi, och kunde givetvis aldrig tro att man i en tidsålder som denna kunde begå ett sådant brott mot honom som blev gjort.

Regelbundet hade jag brev och vykort från honom, och regelbundet sände jag honom tidningar, vilka han fick mottaga ända tills i juni månad 1915. Han bad mig då sända dem till en kvinnlig kamrat som personligen gav honom dem. Inom kort blev detta också omöjligt.

Hela tiden hade vår präktige kamrat hoppet framme, alltid framhöll han att snart skola de väl i alla fall inse sitt brott mot mig och frigiva mig. Efter möjligheterna att få läsa böcker och tidningar blevo stängda, förstod vår kamrat vad saken gällde, han förstod att det kristna packet ej kunde tillfredsställas med mindre än att se hans huvud på ett fat.

Han förstod att endast en räddning återstod för honom, det var att massorna organiserade sig och ryckte honom ur mördarhordens händer. Rättvisan genom borgarnas lag trodde han berättigat nog ej mera på.

Över hela Amerika hölls ”Joe Hill” möten, över hela Amerika talade man sympatiskt, och i form av kontanter lade man sin tribut. Man gjorde allt man kunde sade man.

Ja man gjorde allt man kunde fredligt - vad som var tillåtet av Hillströms mördare - men var det nog? Tänk än en gång efter arbetare om det var nog. Vi ha tre kamrater nu sittande väntande på samma som ”Joe Hill” kamraterna på ”Messeba Range”. Skall man även i detta fall hålla sig inom ramen av borgarnas lag? Skall man efter den blodiga rättvisan fullbordat sitt verk med dem säga: vi gjorde allt vi kunde. **vad är rätt för borgaren och borgarens stat?**

Jo! att fylla sitt eget behov, göra vad som passar deras intresse. Om detta blir gjort inom eller utom ramen av den s. k. rättvisan, eller med eller mot slavarnas vilja bekymrar ej dem det minsta. Slavarna de måste innan de handla ha reda på om det är rätt, och i sin stora enfald gå de till sina dödssvurne fiender och fråga om det är rätt.

Idiotiskt handlingssätt, utfört av slavar och viljelösa, och av dem endast.

Borgarna ha, på grund av slavarnas feghet **makt** och detta är nog för dem att få rätt.

Slavarna uraktläto att organisera sig och med makt uttaga Hillström. **Den 19 november kom, och hydran frossade av det unga, flytande, varma, kamratblodet.** Några minuters blodflöde och hon var tillfredsställd. Han låg där nu dödad denne vår präktige kamrat. Hans ädla hjärta hade upphört att slå, hans hand kunde ej

mera föra den penna som på en kort tid sände ut så många vackra maningar, hänryckte så många tusenden för proletariatets rättvisa sak. Hans sista maning var i samma stil som den han gav de sista tre månaderna av sitt liv: **ORGANISERA, Sörj ej mig, endast organisera!**

Han gav den maningen för att möjliggöra hans frihet. Friheten kom dock ej för honom, men den idla själen förbannade dock ej slavarna, utan gav åter och åter igen samma maning, detta för att hindra nya kamrater att falla offer för samma legda mördarhop.

Svaret återstår. Nya kamrater äro redan utvalda offer, vad blir edert svar, ni slavande millioner?

Efter mordet av Hillström var begånget, har det till och med i s. k. radikala kretsar diskuterats frågan: ”Var han oskyldig eller skyldig?” Många ha framfört sådana dumma meningar som denna: Han sade att han var i sällskap med en kvinna den natten. varför uppgav han ej hennes namn?

Han svarar själv på den frågan, då han säger att hon ville ej nedsätta hennes heder. Han visste allt för väl att om hon varit en människa så hade hon gått fram ärligt och bestämt och sagt ifrån att han var oskyldig, men den kristna nuckmoralen plus det naturliga kvinnliga, att uttaga alla njutningar utan minsta grad av egen insats, hindrade denna kvinna att bryta mot regeln.

Huruvida det hade haft någon verkan på rätten är hårt att avgöra, det troliga är att han blivit mördad likaväl. Vad som dock tillfullo försvarar vår mördade kamrats tystlåtenhet med den kvinnas namn, är: att hon själv var ej villig att erkänna huru det hade förhållit sig och tvinga henne fram för rätten var lönlöst, ty hon hade ej behöft att säga mera än nej förrän allt varit klart, och vår kamrat hade blivit direkt stämplad som lögnare. Staten som var så ivrig att få död på Hillström hade kanske köpt denna kvinnas tystlåtenhet, eller också hotat henne med strängt straff.

Vår kamrat är sedan ett år tillbaka död, men hans verk lever. Hans maning till alla lönearbetare: **organisera** återfinna vi i alla hans dikter och som en röd flamma stigande upp ur marken varje gång vårt minne berör den 19 nov. 1915, se vi hans maning lysa **Förstör ej någon tid med att sörja mig! Organisera!**

Frid över vår mördade kamrats minne. Vi sörja ej, men vi minnas och vi hata.

Domen väntar förtrycket.

Det Anarkistiska Biblioteket

Carl Ahlteen
Josef Hillström
(1 års minne)
1916

Allarm november 1916

www.anarkistiskabiblioteket.se